

[Maigaard.]

unormale“ ikke er ved at blive det, vi kan kalde „tilsyneladende normalt“. Ikke mindst når jeg ser tallene for, hvor mange børn der f. eks. i de 7 første år besøger skolepsykologerne, vil jeg gerne rejse spørgsmålet: hjælper denne særindsats? Er det ikke skolemiljøet, der skal laves om, snarere end støtteindsatsen, der skal udbygges? Vi skal i alt fald, for så vidt dette punkt angår, overtale, hvis vi skal være med.

Man vil så kunne fremhæve, at skolemiljøet ændres af den reform, der er omtalt i 9 punkts programmet og forberedt af læseplanudvalget. Men de linjer, som udstikkes i læseplanudvalgets notat, er så moderat-konservative, at de kun har en beskedent reformeffekt i den tungeste ende af vort skolevæsen. Derfor mener jeg, at problemet om samtidighed, som nogle gør til den store sag i dag, delvis er et skinproblem. Der vil ikke være overvældende megen forskel på den skole, som man laver nu ved at udvide undervisningspligten, og den skole, som man kan bygge op efter de retningslinjer, læseplanudvalget har stukket ud. Det vil stort set være det samme.

Derfor mener jeg, at den ordning, som ministeren nu foreslår, ikke, som der står i forslaget, skal løbe til 1973, til den egentlige skolereform er gennemført, men skal løbe til 1974, altså i 2 år. Der kan gives mange gode grunde for dette standpunkt.

For det første får vi mulighed for at forme principbeslutningen om 12 års uddannelsespligt, som er omtalt i regeringens tiltrædelseserklæring, før retningslinjerne for den 9 års undervisningspligt udstikkes, og det synes jeg må være den rigtige takt at gøre det i.

For det andet får vi mulighed for at få et alternativt notat frem, som kan indgå i debatten om fremtidens skole ved siden af embedsmændenes og fagforeningsfolkernes støvede notat. Jeg efterlyser derfor et sådant alternativ fra ministerens side.

For det tredje og vigtigste: vi får mulighed for at lade forældrene være med, når

fremtidens skole skal formes. Der er mange af dette tings medlemmer, der har talt sig hæse om samarbejde mellem skole og hjem og om forældreindflydelse. Men, hvis man mener noget med det, er det nu, forældrene skal ind i billedet, nu, da vi former den skole, som i mange, mange år frem vil være den, børnene skal gå i.

Jeg synes i alt fald, det er spændende at se, at samfundet, staten, for øjeblikket har taget et ansvar, også et økonomisk ansvar, for en bred folkelig debat. Jeg tænker på den markedsdiskussion, som foregår for øjeblikket. Hvad enten man er tilhænger eller modstander, må man vel være enig i, at det er meget spændende at følge denne brede interesse og denne stærke diskussion ud over landet.

Jeg vil foreslå undervisningsministeren at følge den nydannelse op, at samfundet har taget ansvaret for en bred folkelig debat, for det første ved at skabe et alternativ i debatten ved et andet notat ved siden af det, der foreligger fra embedsmænd og fagforeningsfolkene, for det andet ved at informere forældrene om de synspunkter, der er lagt op — jeg kunne i og for sig godt tænke mig, at man som indledning til en diskussion om skolespørgsmål sendte en tryksag til samtlige husstande, sådan at folk var med og kendte til sagen — og for det tredje og vigtigste ved at give os tid til en debat, som f. eks. kunne arrangeres i samarbejde med „Skole og Samfund“.

Af disse grunde er jeg tilhænger af en yderligere udsættelse. Hvis vi mener noget med demokrati, og hvis vi mener noget med forældreindflydelse, kan vi ikke hurtigt og professionelt køre en såkaldt folkeskolereform igennem. Vi må tage os tid til debat med forældrene først og fremmest.

Skulle undervisningsministeren være åben over for tanken om en sådan udsættelse til 1974 af den egentlige ændring af folkeskolen, betyder det, at de midlertidige foranstaltninger, som man har talt om i forbindelse med denne ændring, får større betydning, fordi de ikke skal gælde i ét, men i to